ПРЕПОДОБНИ ИОАНЪ РИЛСКИ

(Продължение отъ стр. 1-ва)

щедъръ както е щедъръ и нашия небесенъ Отецъ. Не се надѣвай на неправдата. Бѫди кротъкъ и тихъ къмъ всички. На всички да имашъ отворени твоитѣ очи. Да не узнае твоята лѣвица какво прави дѣсницата ти. Сиромаситѣ да излизатъ радостни отъ твоята палата. багряницата ти да сияе съ свѣтлината на добродѣтелитѣ. Въздишкитѣ и сълзитѣ да бѫдатъ твои чада. Смъртната памятъ винаги да посѣщава умътъ ти. Кланяй сѫ прѣдъ краката на твоята майка църквата. Припадай усърдно и върха си прекланяй прѣдъ първопрестолницитѣ; щото Царьтъ на царствующитѣ и Господъ на господствующитѣ, като види това твое усърдие, да ти подаде онѣзи блага които око не видѣ и ухо не слиша и и на сердцѣ человѣка не взидоша яже уготова Богъ любящимъ Его“.

Мнозина отъ ревность къмъ свети Иоана, пожелали да живѣятъ около него и построили монастиръ, като поставили за свой началникъ свети Иоана. Дълго време той наставлявалъ паството си къмъ Христа и на 18 Августъ 946 год. мирно починалъ на 70 годишна възрасть.

Следъ неговата смърть мощитѣ на светията били извадени отъ неговитѣ ученици и пренесени въ София, като при разкопването усѣтили благоуханна миризма.

Отъ София нетлѣннитѣ мощи на светията били пренесени въ Унгария отъ унгарския краль, а въ 1093 година обратно били възвърнати.

При българския царь Иванъ Асена и при патриарха Василия, св. мощи били пренесени въ Търново и положени въ храма, посветенъ на негово име.

Сега св. мощи на преподобния Иоана Рилски почиватъ въ св. рилска обитель, която е сила на благочестието и просвѣщението на цѣлия български народъ.

Д.

Изгледъ отъ стара Варна

Божието слово и Слънцето

Една жена — италиянка, която се занимавала съ търговия на разни плодове, презъ свободното си време, кога нѣмало купувачи, чела Библията и размишлявала върху прочетеното. Единъ посетитель, като забелязалъ това, запиталъ жената:

— Какво четешъ?

— Божието слово.

— Кой ви е казалъ, че това е Божие слово?

— Самъ Богъ.

— А вие говорили ли сте съ Него?

— Молихъ Му се.

— И Той ви отговори?!

— Да, и не единъ пѫть.

— Какъ ще ми докажете това?

Малограмотната жена се намѣрила въ затруднение отъ този въпросъ и се замислила . . . На край, тя запитала събеседника си:

— Вие можете ли ми доказа, че има на небето слънце?

— Да докажа! Че туй, гдето слънцето ми свѣти и ме топли, е най-добро доказателство.

— И Библията е за мене сѫщото, радостно отговорила жената: тя просвещава моя простъ умъ и съгрѣва съ неизказана любовь сърдцето ми. — Ето това ме увѣрява, че Библията е — Божие слово.

Преразказва **Дим. Василевъ**
ученикъ Св. Климентъ — Варна

ЕСЕНЬ

Капятъ горскитѣ листенца
голи вѣйкитѣ стърчатъ
вѣхнатъ билки и цвѣтенца
и поточенца мълчатъ.
Мили птички отлетѣли —
вечъ въ топлитѣ страни,
по полята запустѣли,
врани грачатъ салъ едни.

БИБЛЕЙСКА СТРАНИЦА.

Иисусъ Христосъ обича децата

Единъ день, нѣколко майки отъ Палестиня завели децата си при Иисуса Христа да възложи върху имъ рѫцетѣ си и да се помоли за тѣхъ. Ученицитѣ обаче имъ забранявали да се приближатъ до него. Но Иисусъ имъ казалъ: „Пустнете децата и не имъ пречете да дойдатъ при мене, защото за тѣхъ и за такива като тѣхъ е царството небесно.

„И като възложи на тѣхъ рѫце, отиде си отъ това мѣсто“. (Мат. 19 гл. 13 — 15).

О, колко много се радвали децата, когато Иисусъ ги прегърналъ въ своитѣ обятия, възложилъ на главата имъ рѫцетѣ си и ги благословилъ! При всичко, че Той билъ изморенъ него день отъ дългата проповѣдь, пакъ любезно приелъ децата. А съ що палестинскитѣ деца спечелили любовьта на Спасителя? Съ своята невинность, съ детската си чистота и доброта. Знайте, малки читатели и читателки, че и васъ ще обича Иисусъ, ако бѫдете добри!

Може би вие сега си мислите: „О, колко щѣхме да бѫдемъ щастливи, ако сме били и ний въ числото на тѣзи палестински деца!“

Но нима вие и сега неможете да се приближите до великия вашъ Другарь и приятель Иисуса Христа? Нима не е близо до васъ Неговото жилище, — храмътъ Божий? Тамъ Той чака и деня и нощя, отъ тамъ Той непрестанно вика къмъ васъ: — „Деца, дайте ми сърдцето си!“

О, нима никой отъ васъ нѣма да обърне внимание на тази покана?!

Надѣваме се, мили ученици, че вие ще направите това, ще чуйте гласа на Христа и ще идете подиръ Него! По-често ходете ва дома Господенъ — къ квата и усърдно се молете. Христосъ, Спасительтъ ни, ще благослови и васъ, както едно време благословилъ палестинскитѣ деца.

Марийка Попова
Председ. на Прав. Хр. уч. д во — София

КЛАДЕНЕЦЪТЪ*)

Трима пѫтници се срѣщнаха една сутринь прѣдъ единъ кладенецъ.

Първиятъ бѣше художникъ, вториятъ единъ важенъ старецъ, третиятъ едно младо момче търсящо една изгубена овца.

Надъ кладенеца се виждаше съ стари букви следущия надписъ: „Вземете ме за примѣръ“.

Като си утолиха жаждата, тримата пѫтници се помѫчиха да си обяснятъ значението на този съветъ, даденъ на ония, които минаватъ отъ тамъ.

Художникътъ проговори: — този кладенецъ, каза той, провожда водитѣ си презъ обширни страни, смѣсва се съ вадички, съ рѣкички и става най-после една голѣма рѣка.

Надписътъ ни поучава, че трѣбва да работимъ непрестанно, за да се обогатимъ.

Старецътъ се изрази така: — Азъ намирамъ друга смисъль въ тази легенда. Кладенецътъ напоява безплатно всички ония които се доближаватъ до него. Неговътъ примѣръ ни показва, че трѣбва да бѫдемъ полезни на ближния си.

Младото момче слушаше мълчаливо. Но като го попитаха, какъ си тълкува надписътъ, отговори: „Водата на единъ кладенецъ не струва пари, ако не е чиста. Шомъ е омърсена, тя става и отвратителна.

И самитѣ животни даже не щатъ да си потопятъ устата въ нея. За да сме почитани, трѣбва да бѫдемъ съ чисти души.“

Изъ рѫкописитѣ на Негово Блаженство Бълг. Екзархъ Иосифъ I.

Римлянката Марчела

повесть.

(Продължение).

X.

Зрелището въ Колизея

Когато стражаритѣ дойдоха да отведатъ християнитѣ въ Колизея, тѣ всички бѣха готови. Марчела бѣ много пъ-красива, отъ всѣки другъ пѫть, въ своята проста бѣла дреха; коситѣ ѝ се спушаха върху рамената ѝ; чуднитѣ ѝ очи гледаха подъ тъмнитѣ ресници все така спокойно и ясно, както винаги. Само лицето ѝ бѣ бледно и рѫцетѣ ѝ неволно затрепераха, когато ги подаде на войника. Той свърза рѫцетѣ ѝ и я отведе.

Най-после, християнитѣ излѣзоха изъ голѣмитѣ врати на тюрмата и Марчела за последенъ пѫть минаваше изъ улицитѣ на Римъ. Корабитѣ, както винаги, стояха на брѣга; ето и фонтана, покрай който тя всѣки день минаваше. Нима наистина тя скоро се ще бѫде жива? Тя подигна очи. Наоколо море отъ хора, но не вижда ни едно любезно лице. Всички я гледатъ злобно. . .

Най-после пѫтьтъ се свърши. Тѣ стояха подъ сводоветѣ на Колизея и чакаха минутата, когато императорътъ ще даде знакъ и желѣзнитѣ врати ще се отворятъ, а тѣ ще отидатъ срѣщу смрртьта. Марчела седна на единъ камъкъ и отпусна лице на рѫце. Сякашъ заведнажъ силата я напустна. . .

Снеха веригитѣ отъ рѫцетѣ имъ. Така по-свободно тѣ ще се борятъ съ лъвоветѣ, а това ще бѫде и по-забавно за публиката.

Чуденъ видъ ммаха тия мрачни сводове, тия очакващи удоволствие люде. . .

Събраха християнитѣ на купъ, отведоха ги въ срѣдата на Колизея. Стариятъ епископъ вървѣше винаги напредъ.

— Дайте ми да водя моитѣ братя до край, — каза той съ старческия си слабъ гласъ и запѣ псалома: „Хвалимъ Те, Господи:“

Съ тихи и треперящи гласове запѣха всички и пѣсеньта се понесе изъ Колизея. Марчела вървѣше напредъ, държейки за рѫце двамата си по-малки братя. Уплашенитѣ деца криеха лицата си въ дрехата ѝ. Тѣ не разбираха какво става, но чувствваха, че се готви нѣщо страшно.

— Гледайте горе, — каза Марчела, — гледайте небето: оттамъ Богъ ни гледа, деца мои!

Единъ войникъ взе детето отъ една майка. Грубото му сърдце се съжали и той се закле въ себе си, че за последенъ пѫть днесъ служи въ Колизея. Мѫка потисна душата му и горещи сълзи покапаха по лицето му.

Християнитѣ пѣеха: „Хвалимъ Те, Господи!“

Марчела стоеше срѣдъ арената. Тя бѣ спокойна и силна. Нѣщо свято имаше въ нейния дълбокъ и чистъ погледъ, устремено въ ясното небе.

„Господъ на безконечната любовь“! — пѣеше съ старчески гласъ епископътъ.

Тя не чу шепотътъ, който се подигна въ тълпата при нейната поява. Тя не забелѣза, че народътъ се надигна отъ скамейкитѣ и се облѣгна на перилата за да я види добре, а нѣкои изъ тълпата почнаха отначало тихо, а после все по-високо и по-високо да викатъ:

— Ето Марчела! Спасете я! Спасете я! . . .

Императорътъ стана отъ мѣстото си. Той се зачерви отъ вълнение.

— Кълна се въ боговетѣ, тя е сѫщинска красавица! — извика той отъ почуда. — Спасете я! Затворете вратата! Спасете я и я доведете при мене!

Нѣколцина отъ близкитѣ на императора се затекоха да изпълнятъ заповѣдьта му, но до арената бѣ доста далеко, гласътъ на императора заглъхна въ далечината. И ставането на императора взеха за знакъ да пустнатъ лъвоветѣ, та веднага отвориха желѣзната врата на звѣроветѣ. Чу се страшно ръмжене.

— Глупаци! — ядно извика им-